

Organitza:

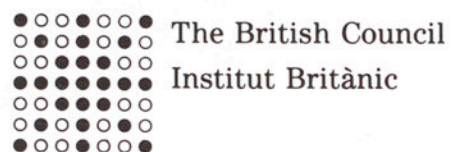

Col.laboren:

PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

EL PUNT

Germans Radresa

CATALUNYA MÚSICA

PATRONAT DE TURISME

Bösendorfer

COSTA BRAVA GIRONA

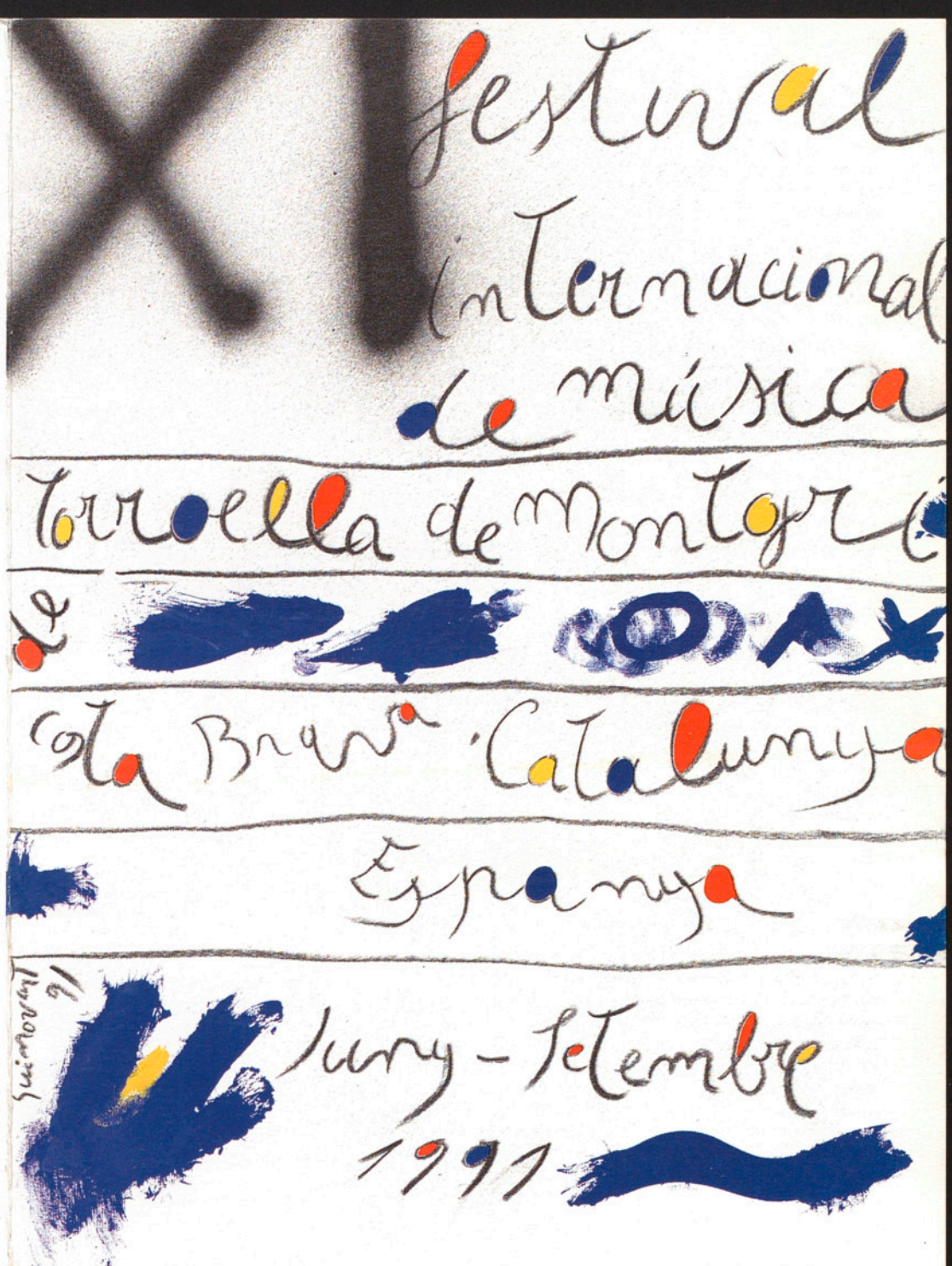
Patrocinen:

«centro
para la difusión
de la música
contemporánea»

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

Obra original de Josep Guinovart

TORROELLA DE MONTGRÍ, 29 juny - 7 setembre 1991

El 1905 el compositor anglès Gustav Holst va ésser nomenat director de música a l'escola

St. Paul's Girls' School a Londres, càrrec que va ocupar fins a la seva mort el 1934; i esperonat per la qualitat de l'excellent orquestra de corda formada per les alumnes d'aquella escola privada, Holst va dedicar-los nombroses composicions entre les quals sobresurten precisament la *Saint Paul's Suite* (1912) i *Brook Green Suite* (1933), ambdues pensades per a l'agrupació habitual d'arc amb què comptava la institució acadèmica, però tot just mentre el músic enllestia els darrers compassos de *Saint Paul's Suite* i quan ja era imminent la seva estrena en la sala d'actes, l'escola acabava d'acollir un grupet de noves alumnes expertes en instruments de vent per la qual cosa Holst afegí a la partitura original una part optativa per a aquests instruments que és la versió que finalment s'executà, ja que la primera per a corda no veié la llum fins deu anys després quan ja s'havia afermat l'èxit internacional del compositor gràcies a *Els planetes*. L'obra consta de quatre moviments: una *giga* que recorda les danses populars angleses tocades amb violí; un *presto* obstinat en sordina; un *intermezzo* tripartit reexpositiu amb una secció central *vivace* basada en una tonada algerina recollida amb motiu d'un viatge de vacances pel nord d'Àfrica; i un moviment final confegit a partir de dues cançons tradicionals angleses, una d'elles prou coneguda entre nosaltres perquè la identifiquem de seguida: es tracta de *Greensleeves* (Les fulles verdes).

Així com és inacabable la llista del *corpus* vivaldià dedicada al violí i al violoncel en qualitat d'instruments solistes de concert, resulta en canvi migradíssim el nombre d'obres en les quals el compositor venecià es complagué en aplegar-los en forma de concerts dobles que en realitat no suposen un tractament específic puix que llur funcionament no difereix en absolut de l'emprat per Vivaldi en quasi totes les ocasions en què només és un l'instrument protagonista –l'excepció vindria donada en aquests casos pels concerts per a dos violins on hi descobrim un interessant joc contrapuntístic que no es troba en les altres combinatòries—. D'aquesta manera el *Concert en La m, R.V. 546*, del qual existeix una altra versió posterior feta pel propi Vivaldi per a violí i viola *all'inglese*, insistirà en el mètode del diàleg o repetició immediata del que acaba de fer un instrument per part de l'altre, i en el de les seqüències inaturables en paral·lel.

Han estat el costum i la tradició els que han dictaminat que els tres *divertimenti* senyalats amb el K. 136, 137 i 138 de Mozart s'interpretin en versió per a orquestra de cambra en lloc de fer-ho un quartet de cordes d'acord amb la sola evidència que es tracta de peces escrites a quatre parts i que és molt possible que Mozart no hagués escrit mai aquest títol. Foren compostes totes elles l'any 1772 i consten de tres moviments amb la particularitat que la K. 137 en *Si bemoll* que escoltarem, a diferència de les altres, s'inicia amb un *andante*.

La *Simple Symphony* de Britten va ser escrita a principis de 1934 i fou estrenada aquell mateix any a Norwich. El qualificatiu de *senzilla* donada per l'autor respon a la vegada a l'economia de concepte i de mitjans emprats i al fet que en aquesta obra Britten hagi utilitzat temes manllevats a peces insignificants creades durant la seva adolescència. El primer moviment *Boisterous Bourrée* té forma sonatística amb breu desenvolupament en *crescendo* i recapitulació invertida dels temes; el segon, *Playful Pizzicato* és un *scherzo* amb el *pizzicato* de la corda construït a partir d'una breu fórmula melòdica; segueix després la *Sentimental Saraband*, moviment lent i el més desenvolupat, que dona pas finalment a un *Frolicsome Finale* d'estil clàssic del set-cents setcentista i forma de sonata bitemàtica.

CÈSAR CALMELL

The Royal College String Ensemble fou creat l'any 1983 amb el propòsit de proveir el Royal College d'una orquestra del més alt nivell. Rodney Friend, concertí de la BBC Symphony Orchestra i professor del Royal College dirigeix l'orquestra en els períodes d'assajos intensius anteriors a les actuacions de cada concert.

L'any 1985 va inaugurar el cicle de concerts "Christies Evening Concerts" i, des de llavors, ha estat oferint moltes actuacions amb destacats solistes, moltes vegades davant la presència de SM la reina Elizabeth, la Reina Mare.

Rodney Friend, des del seu debut en el Royal Festival Hall el 1962, interpretant el *Concert* de Sibelius amb Sir John Barbirolli i la Hallé Orchestra, ha estat reconegut internacionalment com un dels grans violinistes de la seva generació.

El 1964, Rodney Friend esdevingué el líder més jove de la London Philharmonic Orchestra, i el 1976 arribà a ésser concertí de la New York Philharmonic Orchestra i més tard de la B.B.C. Symphony.

Durant aquests períodes aparegué com a solista en els més grans concerts de tot el món i en col·laboració amb els millors directors dels últims vint-i-cinc anys, alhora que intensificava les seves actuacions arreu del món en recitals, en trio o com a professor. Rodney Friend és un prestigiós professor del Royal College of Music de Londres i director de l'Orquestra de Cambra d'aquest important centre.

Entre els seus enregistraments, el *Concert de Britten*, amb Sir John Pritchard i la London Philharmonic Orchestra, és considerat com una de les seves millors interpretacions.

És membre del Friend-Solomon-Hugh Trio.

THE ROYAL COLLEGE STRING ENSEMBLE, LONDON
RODNEY FRIEND, concertino - director
EMME JANE MURPHY, violoncel

PROGRAMA

I

Saint. Paul's Suite

Jig
Ostinato
Intermezzo
Finale

G. Holst
(1874-1934)

Concert per a violí, violoncel i cordes en la major
F. IV, núm. 6

Allegro
Andante
Allegro

A. Vivaldi
(1678-1741)

* Divertimentos

II. Balada
(1933)

II

Divertimento en si bemoll major, K. 137

Andante
Allegro di molto
Allegro assai

W. A. Mozart
(1756-1891)

Simfonia simple

Boisterous Bouree
Playful Pizzicato
Sentimental Saraband
Frolicsome Finale

E. Britten
(1913-1976)

* Estrena (obra encarregada pel Centro para la Difusión de la Música Contemporánea)

Els tres *Divertimentos* foren concebuts amb característiques contrastant quant a la fibra sonora de cadascun d'ells.

Mentre en el primer és el "pizzicato" de tot tipus la seva essència sonora, en el segon són els sons harmònics amb arc i en el tercer el toc amb arc normal.

Durant els tres *Divertimentos* veiem l'ús de varies tècniques de composició atonalitat, procediments aleatoris, microtonalitats, politonalitats, diatonicisme, tonalitat tradicional, etc. al servei d'un estil. No es pot, doncs, parlar d'eclecticisme, si entenem que des d'un bon principi les diverses estructures sonores mai foren pensades com a material autòcton i aïllat sinó com a parts d'un total. Només els autors de tractats teòrics s'han permès la lleugeresa de catalogar els procediments sonors com a independents aïllats de la realitat pràctica de la composició.

En els *Divertimentos* el conjunt és tractat com una massa sonora tot i el caràcter camerístic del conjunt instrumental. Els contrastos en dinàmiques així com en tensions sonores formen una part essencial de la concepció de l'obra. A la vegada, la noció del reciclatge iniciat per Balada en els anys setanta, és a dir, refusar vells gestos sonors per aconseguir nous resultats –s'aplica a l'obra, especialment en el segon *divertimento*.

L'obra va ser composta durant la primera meitat del 1991 per encàrrec del Centro para la Difusión de la Música Contemporánea, amb destí al Royal College String Ensemble i al Festival Internacional de Música de Torroella de Montgrí.

Segons Stereo Review, **LLEONARD BALADA** és un dels més grans talents de l'actualitat.

Va néixer a Barcelona el 22 de setembre de 1.933. Després de cursar els seus estudis de piano i teoria en el Conservatori del Liceu de Barcelona, es traslladà el 1.956 a Nova York on va concloure els seus estudis de composició a la Juilliard School el 1.960. En l'actualitat és catedràtic de composició a la Universitat Carnegie-Mellon de Pittsburg E.E.U.U.

Les seves nombroses obres s'interpreten regularment a Europa i Amèrica per les principals orquestres i solistes. Entre les orquestres que figuren hi ha l'Orquestra de Filadèlfia, les filharmòniques de Nova York, Los Angeles, Israel, les simfòniques de Pittsburg, Dallas, Cincinnati, Detroit, Nacional de Washington, Jerusalem, l'Orquestra Filharmònica de Londres, les orquestres de les ràdios de Luxemburg, Leipzig, BBC de Manchester, Helsinki, Hannover, Ràdio Televisió Espanyola, ... I entre els directors i solistes hi ha Lorin Maazel, M. Rostropovitch, Fruchbeck de Burgos, López Cobos, Alicia de Larrocha, The American Brass Quintet, N. Yepes, l'actor-narrador José Ferrer. Ha col.laborat també amb S. Dalí i C.J. Cela.

Té gravats en discs nombroses obres, l'última, la seva **SIMFONIA DE L'ACER (Steel Symphony)**, per a la simfònica de Pittsburg dirigida per Lorin Maazel.

Ha rebut encàrrecs d'un gran nombre de prestigioses institucions: l'Òpera de San Diego, Aspen Festival, Benedum Center for the Performing Arts, The National Endowment for the Arts, Societat Estatal del V Centenari, (l'òpera Colom), Orquestra de Cambra Laussane, Pittsburg Symphony, ...

Compositor primordialment simfònic i líric, ha compost tres òperes: **Zapata**, per al baríton Sherrill Milnes; **HANGMAN, HANGMAN**, òpera de cambra, i **CRISTOFOR COLOM**. Aquesta òpera, amb llibret d'Antonio Gala, fou estrenada al setembre de 1.989 al Gran Teatre del Liceu de Barcelona, interpretada per Josep Carreras i Montserrat Caballé, com a part de la celebració del cinquè centenari del descobriment d'Amèrica.

La crítica del Washington Times la va qualificar com una obra mestra i el New York Times de «regal a la seva Catalunya nativa».

Entre les seves principals obres simfòniques o corals figuren: **GUERNICA, MARIA SABINA**, amb text de Camilo José Cela, **SIMFONIA EN NEGRE, HOMENATGE A CASALSI, HOMENATGE A SARASATE**, i **NO RES ...**

Balada és director musical del Contemporary Music Ensemble de la Universitat Carnegie Mellon. Com a director s'ha especialitzat en repertori contemporani. Com a tal ha dirigit alguns conjunts de cambra com les orquestres de Juilliard School, Manhattan School i a Espanya l'Orquestra Nacional, l'Orquestra de Televisió Espanyola, i la de Ciutat de Barcelona.